

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: Obec Dolní Ředice
se sídlem Holická 210, 533 75 Dolní Ředice
zastoupena Mgr. Janem Mrázkem, advokátem
se sídlem Bozděchova 1840/7, Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo zemědělství
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 26RP20871/2015-14112, č.j. 40332/2015-MZE-14113

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 26RP20871/2015-14112, č.j. 40332/2015-MZE-14113 **se zrušuje** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** nahradit náklady řízení žalobkyně k rukám jejího advokáta Mgr. Jana Mrázka ve výši **13.200 Kč** ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

- I. **Předmět sporu**

1. Žalobkyně se ve sporném řízení u žalovaného domáhala vydání rozhodnutí, že vyjádření Státního zemědělského intervenčního fondu – poskytovatele dotace (dále jen „SZIF“) o ukončení administrace žádosti v rámci Programu rozvoje venkova ze dne 18. 2. 2015, č. j. SZIF/2015/0104536 a oznámení o uložení sankce ze dne 16. 2. 2015, č. j. SZIF/2015/0092426 jsou neplatná, že je SZIF povinen pokračovat v administraci projektu a splnit veškeré podmínky, včetně vydání a doručení dokumentu oznámení o schválení platby proto, aby mohla být dotace proplacena do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, a že je SZIF povinen proplatit žalobkyni dotaci ve výši 666.000,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 26RP20871/2015-14112, č. j. 40332/2015-MZE-14113 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) tento návrh zamítl.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituloval vyjádření starosty obce Michala Kurky doložené dne 5. 1. 2016. K věci uvedl, že dne 10. 5. 2012 bylo k projektu podepsáno čestné prohlášení, že pro realizaci projektu (či jeho jednotlivé části) není vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. Na uvedené navazuje podmínka z Pravidel IV.1.2 Realizace místní rozvojové strategie (dále též „*Pravidla*“), část A, 2. Obecná ustanovení pro poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova, písmene k), která uvádí, že: „*V případě nedodržení čestného prohlášení, a to v jakékoliv fázi realizace projektu, že na projekt není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, třeba stavební povolení ani ohlášení stavby, bude ukončena administrace Žádosti o dotaci*“. Podle žalovaného je jiným opatřením stavebního úřadu např. územní souhlas, veřejnoprávní smlouva, ohlášení udržovacích prací, souhlas se změnou stavby před jejím dokončením, certifikát autorizovaného inspektora nebo např. souhlas stavebního úřadu se změnou účelu užívání.
4. Žalovaný uvedl, že dle § 126 odstavce 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu nebo v povolení stavby. Vzhledem k tomu, že realizací projektu došlo ke změně v účelu užívání stavby, měla žalobkyně v souladu s § 126 odstavcem 2 stavebního zákona požádat o změnu v účelu užívání stavby a stavební úřad k tomu měl vydat příslušný souhlas nebo povolení stavebního úřadu. Samotné rozhodnutí o změně užívání stavby je až krok následný po realizaci projektu – viz § 126 odst. 4 stavebního zákona. Dále žalovaný uvedl, že platnost čestného prohlášení je zcela jasně časově ohraničená slovy „*v jakékoli fázi realizace projektu*“, z čehož vyplývá, že rozhodnutím o změně v užívání stavby, vydaným před podáním žádosti o proplacení, bylo porušeno výše uvedené čestné prohlášení.
5. Žalovaný byl dále toho názoru, že tím, že žalobkyně zamýšlela administrativní část a jídelnu masokombinátu přebudovat na školící centrum pro přípravu jednotek SDHO a evakuační centrum, muselo jí být jasné, že bude třeba změnit účel užívání, čímž dojde k porušení čestného prohlášení. Dále poukázal na to, že rozhodnutí o změně v užívání stavby ze dne 12. 11. 2014 s nabytím právní moci bylo doloženo až v rámci žádosti o proplacení dne 18. 11. 2014, z čehož vyplývá, že SZIF o uvedeném rozhodnutí do podání žádosti o proplacení nevěděl a k ukončení administrace projektu tedy neměl do této doby důvod.

6. Žalovaný poukázal na to, že Dohoda o poskytnutí dotace (dále též „Dohoda“), kap. VII, bodě 3, písm. a) uvádí, že: „*příjemce dotace odpovídá za to, že všechny jím v souvislosti s touto Dohodou vůči poskytovateli dotace uvedené nebo předané údaje či informace jsou za trvání Dohody pravdivé, platné a úplné*“. Doplnil, že dle kapitoly 13 Pravidel znamená sankce „C“ snížení dotace o 100 % (před proplacením finančních prostředků na účet příjemce dotace se jedná o ukončení administrace žádosti). Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že SZIF není v prodlení s vyplacením dotace. SZIF naopak postupoval v souladu s Pravidly, protože zjistil závažné nedostatky, na jejichž základě nemohla být dotace proplacena (tedy nemohl postupovat dle písm. g), ale musel postupovat dle písm. f) a udělit dle Pravidel IV.1.2 sankci „C“.

III. Žaloba a vyjádření k žalobě

a) Žaloba

7. Žalobkyně uvedla, že splnila veškeré podmínky k tomu, aby byla dotace poskytnuta. Osoba zúčastněná na řízení má tedy povinnost na základě dohody vydat Oznámení o schválení platby a proplatit dotaci. Podáním ze dne 16. 2. 2015 nazvaným jako „*Oznámení o uložení sankce příjemci dotace*“, SZIF oznámil, že žalobkyni byla u projektu registrační číslo 12/016/41200/157/001046, uložena sankce kategorie „C“ ve výši 100%. Důvodem uložení sankce mělo být nedodržení čestného prohlášení příjemce, že pro realizaci projektu není vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. Dne 16.2.2015 doručil SZIF žalobkyni „*Oznámení o ukončení administrace žádosti v rámci PRV*“, kterou ukončil administraci projektu z důvodu porušení podmínky pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty v rámci opatření IV.1.2 Realizace místní rozvojové strategie Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 - 2013 – části A, kapitoly 2., písm. k), a to z důvodu, že žalobkyně nedodržela podmínku, že pro realizaci projektu není vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. K žádosti o proplacení totiž předložila rozhodnutí o změně v užívání stavby.
8. Žalobkyně je názoru, že zde není důvod pro uložení sankce a ukončení administrace žádosti. Dotace měla být použita na úpravu budovy, která slouží jako školící centrum pro hasičské jednotky, jedná se nepochybně o činnost prováděnou ve veřejném zájmu. Neposkytnutím dotace na tento účel je nepochybně zasaženo do veřejného zájmu žalobkyně. I samotná dotace, která je poskytována z veřejných prostředků, opět k veřejně prospěšným účelům, je nepochybně veřejným zájmem.
9. Žalobkyně spatřuje nezákonnost rozhodnutí zejména v tom, že výrok rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a ani v platné právní úpravě. Žalobkyně má za to, že žalovaný rozhodl v rozporu se skutkovým stavem a v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně konkrétně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro neurčitost. Žalovaný sice vydal desetistránkové rozhodnutí, nicméně ve výroku pouze nezákonně zamítl návrh bez bližšího odkazu na právní předpisy, ze kterých vyšla. V celém rozhodnutí chybí, z jakého konkrétního důvodu považuje žalovaný čestné prohlášení za porušené a o jaká zákonná ustanovení to opírá.
10. Žalovaný sice v rozhodnutí opakuje, že žalobkyně porušila čestné prohlášení, že pro realizaci projektu není třeba stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. Nijak však nevymezuje, co konkrétně žalobkyně porušila, tedy zda mělo být

vydáno stavební povolení nebo ohlášení stavby nebo jiné opatření. Podle žalobkyně nestačí obecný odkaz na čestné prohlášení, které obsahuje vícero možností porušení. Navíc by měl žalovaný také odkázat na příslušná zákonná ustanovení, o něž své rozhodnutí opírá. Pouze ze str. 9 rozhodnutí odst. 3 se lze možná domnívat, že odebrání dotace žalovaný považuje za řádné z důvodu, že rozhodnutí o změně užívání je jiné opatření stavebního úřadu. Ani to však blíže neupřesňuje a neuvádí, z jakých skutečností tak dovozuje a na základě jakých právních předpisů se tak domnívá. Dle žalobkyně by musel žalovaný uvést zákonné, případně smluvní ustanovení, z něhož bude zřejmé, že rozhodnutí o změně účelu užívání stavby je jiným opatřením ve smyslu čestného prohlášení, resp. pravidel, tak se však nestalo.

11. Žalobkyně namítla, že již v oznámení o uložení sankce a oznámení o ukončení administrace chybí, z jakého konkrétního důvodu byla administrace ukončena a sankce uložena. V těch oznámeních je uveden pouze obecný odkaz na porušení čestného prohlášení, ale již ne konkrétní vymezení v čem porušení spočívalo. Žalobkyně má také za to, že žalovaný zasáhl do procesních práv žalobkyně, když neprovedl jako důkaz navrhovaný výslech svědka Michala Kurky. Neprovedení důkazu navíc v rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil. Naopak žalovaný žalobkyni mylně informoval o tom, že výslech statutárního orgánu není důkaz, ale pouze doplnění tvrzení.
12. Žalobkyně má dále za to, že skutkový stav nemá oporu ve spise. Ze žádné skutečnosti nevyplývá, že by žalobkyně měl povinnost mít stavební povolení, ohlášení stavby nebo jiné opatření stavebního úřadu. Žalobkyně shrnula, že před vystavením čestného prohlášení předložila příslušnému stavebnímu úřadu veškeré podklady potřebné proto, aby stavební úřad rozhodl, zda bude potřeba vydat stavební povolení nebo ohlášení stavby. Stavební úřad byl seznámen s tím, k jakému účelu je objekt využíván před realizací projektu a k jakému účelu bude užíván po této realizaci. Stavební úřad měl veškeré podklady, z kterých vyplývalo, jaké práce budou prováděny. Měl tedy vše potřebné pro své rozhodnutí o tom, jaký režim bude projekt vyžadovat. Přes všechny tyto podklady stavební úřad sdělil žalobkyni, že stavební povolení potřeba nebude a na tom trvá, jak vyplývá ze sdělení stavebního úřadu, č.j. MUHO/2015, sp.zn. MUHO/ŽPSÚ/Se ze dne 17. 3. 2015, kde stavební úřad uvádí, že dle jeho názoru stavební povolení ani ohlášení stavby nebylo třeba. Žalobkyně byla v dobré víře, že k realizaci zamýšleného projektu není třeba stavební povolení ani ohlášení stavby. Nemohla tedy ani úmyslně ani z vědomé nedbalosti podat nepravdivé prohlášení.
13. Podle článku XI bod 3 Dohody, aby bylo možné odejmout dotaci (zastavit administraci), je nutná minimálně vědomá nedbalost žalobkyně o porušení čestného prohlášení. Je tedy nutné, aby žalobkyně věděla o tom, že porušuje toto prohlášení. Přitom ze sdělení stavebního úřadu v Holicích ze dne 17. 3. 2015 jednoznačně vyplývá, že ten je toho názoru, že ohlášení stavby ani při vědomí změny užívání není třeba a v tomto smyslu také žalobkyni poučoval. Tedy, i kdyby snad ohlášení stavby bylo třeba, žalobkyně nemohla jednat vědomě, když jí stavební úřad, po celou dobu tvrdil, že toto třeba není. Pokud žalovaný opřel své rozhodnutí o to, že bylo porušeno čestné prohlášení, tak by měl také vyžadovat od SZIF tvrzení ohledně formy zavinění a vést v tomto smyslu také dokazování. Tak se však nestalo, kdy žalovaný navíc odmítl provést důkaz výslechem starosty Michala Kurky, který mohl případné zavinění prokázat nebo vyvrátit.

14. Žalobkyně navíc nesouhlasí s tím, že by mělo být vydáno stavební povolení nebo ohlášení stavby. Ve sdělení stavebního úřadu ze dne 7. 5. 2012 stavební úřad odkazuje na § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona. Přitom uvádí, že povolení ani ohlášení stavby nejsou potřeba, pokud nedojde ke změně účelu užívání. Tato formulace stavebního úřadu je nepřesná a nešťastná. Stavební zákon totiž v § 103 odst. 1 písm. h) neuváděl, že nesmí dojít ke změně účelu užívání, ale že nesmí dojít ke změně způsobu užívání. Přitom tyto pojmy neznamenají to samé. Způsob užívání budovy vymezovala do 31. 12. 2013 příloha č. 4 vyhl. č. 26/2007 Sb. a od 1. 1. 2014 vymezuje vyhl. č. 357/2013 Sb. Přitom dle těchto vyhlášek lze budovu užívat pouze k některému tam uvedenému způsobu. Tento způsob užívání je pak zapsán také v katastru nemovitostí. Přitom se jedná o jakýsi způsob možného užívání, který je vymezen obecně. Způsob užívání je stanoven taxativně, tedy nelze určit, že se bude užívat jiným způsobem než ve vyhláškách stanoveným. U předmětných nemovitostí jde o stavbu pro výrobu a skladování, ke změně způsobu užívání nedošlo. Jinak je třeba chápat účel užívání, kdy tento již blíže vymezuje, k jakému účelu bude stavba užívána - v daném případě školící centrum z kancelářských prostor masokombinátu. Sdělení stavebního úřadu v žádném případě nemělo formu závazného rozhodnutí stanovujícího podmínky nad rámec zákona. Podle žalobkyně by sankci bylo možno uložit pouze v případě, že by byla porušena povinnost mít stavební povolení nebo ohlášení vyplývající ze zákona.
15. Z uvedeného je podle žalobkyně zřejmé, že pouze změna způsobu užívání způsobuje povinnost požádat o stavební povolení. K té však v tomto případě nedošlo. SZIF by žalobkyni neměl trestat za to, že jednala v souladu s tvrzením jiného příslušného státního orgánu. Žalobkyně tak nemohla jednat ani ve vědomé nedbalosti.
16. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že sdělení stavebního úřadu o změně účelu užívání je jiným opatřením ve smyslu Pravidel. Nikde v podmínkách ani ve smlouvě není definováno, co je jiným opatřením. Přitom nelze souhlasit s tím, že to je vše, co není stavebním povolením nebo ohlášením stavby. Jiná opatření jsou podle žalobkyně pouze ty úkony, které nejsou rozhodnutími, sděleními, či jinými úkony nebo činnostmi dle správního řádu. Úkon úřadu o změně účelu užívání je dle § 127 odst. 4 rozhodnutím o změně účelu užívání a nikoliv jiným opatřením - dle § 167 stavebního zákona je zřejmé, že zákon rozlišuje rozhodnutí a jiná opatření.
17. Podle žalobkyně nelze souhlasit s názorem žalovaného, že to, že v Pravidlech, kterými se stanovují podmínky pro odejmutí dotace, není v části A odst. 2 písm. k) výslovně uvedeno jiné opatření, nevadí, jelikož se jedná pouze o odkaz na toto prohlášení. Žalobkyně uvedla, že podle citovaného ustanovení se dotace odejme jen v případě, že mělo být vydáno stavební povolení nebo ohlášení, a to vydáno nebylo. I z toho je zřejmé, že se nejedná o odkaz, ale že vůle zpracovatele nebylo porušení čestného prohlášení sankcionovat v případě, že bylo vydáno jiné opatření. Nelze požadovat, aby žalobkyně dokázala na začátku řízení předpokládat vše, co bude nebo nebude potřeba vydávat. Naopak jak v právních normách, tak i ve smlouvách jsou poměrně často stanoveny povinnosti, které nejsou nijak sankcionovány, a to je i tento případ. Žalobkyně sice v čestném prohlášení uvedla, že nejsou třeba ani jiná opatření stavebního úřadu, ale to není spojeno s žádnou sankcí. Přitom podmínky vypracoval SZIF - v případě možného dvojího výkladu by neměly být podmínky vykládány neprospěch žalobkyně.

18. Žalobkyně poukázala na to, že aby dle ustálené judikatury bylo možné dotaci neposkytnout, musí porušení Pravidel znamenat taktéž porušení účelu dotace. K ničemu takovému by však jistě nedošlo, když by žalobkyně jednala pouze nevědomky v dobré víře, na základě ujištění příslušného státního orgánu. Tím však není nijak dotčen účel dotace, kdy došlo k pracím uvedeným v žádosti o poskytnutí dotace a objekt je nyní užíván k tvrzenému účelu. Žalobkyně uvedla, že dle čl. XI písm. g) Pravidel má SZIF povinnost do 12 týdnů ode dne zaregistrování žádosti o proplacení schválit dotaci. Žádost o proplacení byla SZIF předána 18. 11. 2014 a do 10. 2. 2015 měla dotaci schválit. Dle téhož ustanovení je SZIF povinen proplatit dotaci do 21 dnů od schválení, tedy nejpozději do 3. 3. 2015. SZIF je již v prodlení s vyplacením dotace.

b) vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný k námitce žalobkyně ohledně nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí a oznámení SZIF o ukončení administrace odkázal na obsah obou uvedených aktů. Již v oznámení SZIF bylo uvedeno, že důvodem pro ukončení administrace bylo porušení části A, kapitoly 2., písm. k) Pravidel, tedy nedodržení čestného prohlášení žalobkyně, k němuž došlo tím, že na zrekonstruovaný objekt bylo dne 12. 11. 2014 ze strany stavebního úřadu vydáno „rozhodnutí o změně v užívání stavby“. Tomuto závěru přisvědčilo i napadené rozhodnutí, jež dále s ohledem na tvrzení žalobkyně obsažená v návrhu na zahájení sporného řízení blíže rozvedlo, proč byla uvedená skutečnost vyhodnocena jako porušení podmínky Pravidel.
29. Žalovaný poukázal na ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1 stavebního zákona, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby. Jelikož původní kolaudační rozhodnutí na objekt rekonstruovaný žalobkyní znělo na „masozávod“, muselo být žalobkyni již ve fázi žádosti o dotaci (tedy při podpisu čestného prohlášení) zřejmé, že dojde ke změně užívání stavby, které bude muset projednat stavební úřad. K tomu také následně došlo, když stavební úřad vydal rozhodnutí o povolení změny užívání stavby podle § 127 odst. 4 stavebního zákona. Vydání tohoto aktu je porušením čestného prohlášení, že na projekt v jakékoli jeho fázi není třeba stavební povolení ani ohlášení stavby nebo jiné opatření stavebního úřadu (v tomto případě „jiné opatření“ jakožto zbytková kategorie).
30. Žalobkyně ve své žalobě odkazuje na sdělení stavebního úřadu ze dne 17. 3. 2015, v němž stavební úřad potvrdil, že stavba nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení, a současně vyjádřil přesvědčení, že k porušení čestného prohlášení ze strany žalovaného nedošlo. Tento názor stavebního úřadu jde zcela nad rámec jeho působnosti, a tak k němu nelze přihlížet. Naopak je třeba vycházet z toho, že stavební úřad postupoval správně, když ve vztahu k objektu žalobkyně vydal rozhodnutí o změně užívání stavby podle § 127 odst. 4 stavebního zákona. Současně stavební úřad ve svém sdělení ze dne 17. 3. 2015 uvedl, že toto rozhodnutí nemá povahu „jiného opatření“ podle stavebního zákona, ale že tímto „jiným opatřením“ by byl např. souhlas se změnou užívání stavby jakožto méně kvalifikovaná forma změny užívání podle § 127 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Jelikož však v předmětné

věci nebyly splněny podmínky pro vydání tohoto méně formálního aktu souhlasu, bylo nutno zvolit vyšší formu rozhodnutí, resp. povolení změny užívání stavby podle § 127 odst. 4 stavebního zákona.

31. Z výše uvedeného vyplývá zjevný logický rozpor v tvrzení žalobkyně, že z její strany nebylo porušeno čestné prohlášení, když ve věci nebylo třeba stavební povolení ani ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. Nelze totiž tvrdit, že by byla nepřipustná nižší forma souhlasu podle § 127 odst. 2 a 3 stavebního zákona, jež má podle stavebního úřadu povahu „jiného opatření“, ale vyšší, kvalifikovanější forma změny užívání by již přípustná byla. Takový závěr by byl v přímém rozporu s účelem stanovené podmínky (předejít problémům v případě realizace projektů v rozporu se stavebním zákonem), jakož i s obecně uznávaným logickým argumentem „*a minori ad maius*“ (je-li zakázáno jednání méně závažné, platí též zákaz jednání závažnějšího stejného druhu).
32. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na poněkud zarážející skutečnost, že již k samotné rekonstrukci objektu nebylo ze strany stavebního úřadu vydáno stavební povolení či ohlášení stavby, neboť podle § 103 odst. 1 písm. d) (dříve písm. h) stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení pouze takové stavební úpravy, kterými nedochází ke změně užívání stavby. K této změně užívání však prokazatelně došlo. Žalobkyně k tomu ve své žalobě uvádí, že jsou zde směřovány dva pojmy, a to „účel užívání“ a „způsob využití“ ve smyslu vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Žalobkyně tvrdí, že stavební povolení či ohlášení je nutné pouze v případech, kdy se změní způsob využití podle katastrální vyhlášky. Ten v daném případě zůstal nezměněn, neboť stavba je v katastru nemovitostí stále vedena jako „stavba pro výrobu a skladování“.
33. K uvedenému žalovaný uvedl, že předmětná stavba je v katastru nemovitostí skutečně stále vedena pod způsobem využití „stavba pro výrobu a skladování“, tedy jako „stavba určená pro průmyslovou, řemeslnou a jinou výrobu a skladování, popřípadě pro služby mající charakter výroby, a dále pro skladování výrobků, hmot a materiálů, kromě zemědělských staveb určených pro skladování“ (příloha IV., bod 12. vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Současně se však žalovaný domnívá, že tento způsob využití neodpovídá účelu projektu, jenž zněl na „Školící centrum pro přípravu jednotek SDHO a evakuační centrum“. Tomuto účelu by mohl odpovídat spíše způsob využití uvedený v příloze IV., bodu 15 katastrální vyhlášky, tedy „stavba občanského vybavení“ popř. účel uvedený v příloze IV., bodu 9., tedy „stavba pro shromažďování většího počtu osob“. V každém případě podle názoru žalovaného došlo nejen ke změně „účelu užívání“, jak tvrdí žalobkyně, ale i ke změně „způsobu využití“ podle katastrální vyhlášky – byť tato změna nebyla dosud provedena.
34. K výtce žalobkyně, že žalovaný v řízení neprovedl výslech svědka Michala Kurky (starosty obce Dolní Ředice), žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a trvá na tom, že výslech statutárního orgánu účastníka řízení nemá povahu důkazu svědeckou výpovědí, neboť podle § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) může jako svědek vypovídat jen ten, kdo není účastníkem řízení. Výslech statutárního orgánu tedy nemá povahu důkazu, ale je tvrzením účastníka, tedy jiným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. S ohledem na

tuto skutečnost byl podle názoru žalovaného správný jeho postup, kdy písemnou výpověď Michala Kurky založil do správního spisu a vycházel z ní jako z jednoho z podkladů pro vydání rozhodnutí.

35. Pokud jde o ochranu dobré víry žalobkyně v proplacení dotace, žalovaný uvedl, že čl. XI. odst. 3 Dohody je ustanovením upravujícím speciální případ umělého vytváření podmínek či vědomého předání nepravdivých údajů. Tomuto článku odpovídá též samostatná podmínka Pravidel zakotvená v části A., kapitole 2, písm. i). V předmětné věci se však jednalo o sankci uloženou podle jiného ustanovení Pravidel, a to podle části A, kapitoly 2., písm. k) Pravidel, na které obecně odkazuje čl. XI. odst. 4 Dohody. V tomto případě se otázka zavinění nezkoumá. Současně lze poukázat i na kap. VII., bod 3, písm. a) Dohody, v níž je uvedeno, že „příjemce dotace odpovídá za to, že všechny jím v souvislosti s touto Dohodou vůči poskytovateli dotace uvedené nebo předané údaje či informace jsou za trvání Dohody pravdivé, platné a úplné“.
36. V témže žalobním bodě žalobkyně namítá, že pokud bylo od počátku zřejmé, že dojde ke změně účelu užívání stavby, a v důsledku toho bude třeba vydat stavební povolení nebo ohlášení stavby, měla na to být ze strany SZIF upozorněna. K tomu žalovaný uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu o změně užívání stavby bylo předloženo až v rámci žádosti o proplacení, tudíž je zřejmé, že SZIF o tomto rozhodnutí do podání žádosti o proplacení nevěděl, a tak ani neměl důvod k ukončení administrace. Pro úplnost zde lze odkázat na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na jeho rozsudek čj. 6 Afs 274/2015 ze dne 9. 6. 2016, v němž soud mimo jiné konstatoval, že *„za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost.“*
37. Žalovaný poukázal na to, že čestné prohlášení, které bylo součástí žádosti, výslovně uvádí, že pro realizaci projektu (či jeho jednotlivé části) není vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. Na toto čestné prohlášení navazuje podmínka podle části A, kapitoly 2., písm. k) Pravidel, která uvádí, že: *„v případě nedodržení čestného prohlášení, a to v jakékoliv fázi realizace projektu, že na projekt není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, třeba stavební povolení ani ohlášení stavby, bude ukončena administrace Žádosti o dotaci.“* Z dikce této podmínky a též s ohledem na její výše specifikovaný účel je zjevné, že sankcí je postihováno jakékoli porušení předloženého čestného prohlášení. V opačném případě by se co do zákazu „jiného opatření“ jednalo o pouhou „kvazi povinnost“, která by ve vztahu k dotačnímu titulu postrádala jakýkoli význam. Lze dodat, že SZIF uplatňoval tuto podmínku ke všem žadatelům shodně právě tak, že čestné prohlášení nesmí být porušeno v žádném směru. Žalovaný poté setrval na názoru, že právě z důvodu absence definice „jiného opatření“ je třeba tento pojem chápat ve smyslu zbytkové kategorie, tedy jako jakýkoli formální akt stavebního úřadu. I kdyby však soud došel k závěru, že rozhodnutí o změně účelu užívání stavby nemá povahu „jiného opatření“, pak je žalovaný přesvědčen, že již zmiňovaným argumentem *„a minori ad maius“* nelze než dojít k závěru, že je-li zakázáno vydání „jiného opatření“ jakožto nižší formy správního aktu, je nutno z tohoto zákazu dovodit též zákaz vydání vyšší právní formy, tedy rozhodnutí.

c) Replika žalobkyně

38. Žalobkyně k vyjádření žalovaného podala repliku, v níž v zásadě setrvala na stěžejních argumentech své žaloby.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

39. Městský soud v Praze vyzval SZIF ke sdělení, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že SZIF toto právo neuplatnil, městský soud se SZIF jako osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně k výzvě městskému soudu sdělila, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, žalovaný se k této výzvě nevyjádřil a jeho souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání je tedy presumován podle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
41. Městský soud nenařídil jednání ani z důvodu potřeby dokazování. Žalobkyně sice v žalobě k důkazu navrhla výslech svědka – starosty obce Michala Kurky. Tento důkaz však městský soud neshledal pro projednávanou věc relevantní. Předně – žalobkyně v žalobě nijak nespecifikovala, o jakých skutečnostech by starosta obce měl vypovídat, to však podle názoru městského soudu lze dovodit z kontextu žaloby. Pokud by mělo jít prokázání skutečností o průběhu administrace žádosti o dotaci, veškeré důkazy a podklady jsou již součástí správního spisu (tj. spisu SZIF i žalovaného vedeného ke spornému řízení), z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Krom toho již je součástí správního spisu žalovaného i vyjádření starosty obce Michala Kurky ze dne 5. 1. 2016, které v napadeném rozhodnutí hodnotil i žalovaný. Toto vyjádření dostatečně ozřejmuje, že žalobkyně před podpisem čestného prohlášení vycházela z původního stanoviska stavebního úřadu ke stavebním úpravám projektu. To žalobkyně přiložila k žádosti a na základě jeho obsahu byla toho názoru, že k realizaci projektu stavební povolení, ohlášení ani jiného opatření není třeba. Starosta dále ve vyjádření uvádí, že tento názor stavební úřad později doplnil s tím, že ke změně účelu stavby bude nezbytné rozhodnutí podle § 176 stavebního zákona. Vyjádření starosty obce přitom odpovídá obsahu žaloby a rozhodné skutečnosti k těmto tvrzením vyplývají ze správního spisu (v tomto případě ze správního spisu SZIF). V procesní situaci, kdy ve správním sporném řízení byl již postoj starosty obce dostatečně ozřejmen, byl hodnocen žalovaným a navíc rozhodné skutečnosti, které jsou obsahem tohoto vyjádření, jsou i obsahem správního spisu, proto městský soud shledal navrhovaný důkaz výslechem starosty již jako nadbytečný.

42. Při zachování logiky uspořádání žalobních bodů se poté městský soud zabýval nejdříve těmi body, v nichž žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí a nesprávně zjištěný skutkový stav věci.
43. Městský soud v této souvislosti shledal, že žalované rozhodnutí po obsahové stránce nepochybně splňuje formální náležitosti rozhodnutí podle § 68 správního řádu vydaného ve sporném řízení podle § 141 a násl. správního řádu. Z odůvodnění vyplývají stěžejní úvahy žalovaného i důvody, pro které návrhu žalobkyně nevyhověl a zamítl jej. Tyto důvody jsou srozumitelné, lze z nich seznat, jak žalovaný zjištěný skutkový stav, podklady a důkazy hodnotil a jak se vypořádal s námitkami žalobkyně. Vzhledem k tomu, že podstata sporu se odvíjí od toho, zda žalobkyně splnila podmínky pro udělení dotace, žalovaný ve věci hodnotil to, zda žalobkyně splnila a dodržela stanovená Pravidla a Dohodu. Jakkoliv současně žalobkyně napadá i formální náležitosti Oznámení o ukončení administrace či Oznámení o uložení sankce (resp. jejich nepřezkoumatelnost), městský soud poukazuje na to, že tato oznámení nejsou předmětem soudního přezkumu, neboť nejdou správními rozhodnutími, proti nimž je přípustný opravný prostředek podle § 81 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 7 Afs 126/2013 – 50 uzavřel, že v řízeních o opatření z Programu rozvoje venkova, v nichž došlo k ukončení administrace žádosti, až teprve rozhodnutí ministerstva zemědělství ve sporu z veřejnoprávní smlouvy je za splnění dalších zákonem stanovených podmínek rozhodnutím přezkoumatelným podle § 65 s. ř. s. K obsahu obou oznámení však městský soud poznamenává alespoň tolik, že důvody pro ukončení administrace žádosti žalobkyně z nich nepochybně vyplývají, ostatně žalobkyně s nimi v žalobě (a předtím v návrhu na zahájení sporného řízení) rovněž polemizuje. Je tedy zřejmé, že pro žalobkyně byla i tato oznámení dostatečně určitá a srozumitelná.
44. Pokud žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, poukazuje především na to, že žalovaný k důkazu neprovedl účastnický výslech starosty obce Michala Kurky. Městský soud přisvědčil žalobkyni v tom, že žalovaný byl, pokud shledal nezbytnost provedení těchto důkazů, takový výslech provést jako tzv. výslech účastníka řízení. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2007, č. j. 21 Cdo 1397/2006 k tomu (jednalo se o soukromoprávní spor před soudem) vyložil, že *„má-li být soudem vyslechnuta osoba, která vykonávala funkci statutárního orgánu právnické osoby, v řízení, jehož účastníkem je tato právnická osoba, může být o okolnostech, které se týkají této právnické osoby a které nastaly v době, kdy vykonávala funkci statutárního orgánu, vyslechnuta jen jako účastník řízení.“* Jak již bylo vyloženo výše, žalovaný však disponoval vyjádřením starosty ze dne 5. 1. 2016, jež je součástí správního spisu. Starosta zde toliko zopakoval, že stavební úřad původně byl toho názoru, že stavební povolení, ohlášení ani jiné opatření ve věci předmětných stavebních úprav není třeba a že tento názor změnil až později, když vydal rozhodnutí o změně účelu stavby. Z tohoto vyjádření tedy vyplývá postoj starosty coby statuárního orgánu obce, jenž toliko rekapituluje skutečnosti, které jsou obsahem správního spisu SZIF (zejména ze sdělení stavebního úřadu Městského úřadu Holice ze dne 7. 5. 2012, č. j. MUHO/06186/2012 a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2014, MUHO/17246/2014). Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným, že pokud žalovaný disponoval tímto písemným vyjádřením starosty obce, nebylo již nezbytné provádět i jeho výslech. Neprovedení tohoto výslechu proto nemělo vliv na zjištění skutkového stavu věci.

45. Žalované rozhodnutí tedy podle názoru městského soudu není nepřezkoumatelné a městský soud je rovněž toho názoru, že ve věci byl zjištěn skutkový stav dostatečně.
46. K věci samé městský soud ze správního spisu zjistil následující rozhodné skutečnosti.
47. Žalobkyně žádost o dotaci podala ke SZIF dne 28. 6. 2012 v rámci Programu rozvoje venkova, IV. osy, opatření IV.1.2 pod názvem „*Realizace místní rozvojové strategie*“, hlavní opatření III.2.1.2 „*Občanské vybavení a služby*“. Součástí této žádosti je čestné prohlášení žalobkyně ve znění: „*Prohlašuji, že pro část/části projektu, na kterou/které nebylo předloženo stavební povolení, ohlášení stavby nebo jiné opatření stavebního úřadu, není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu.*“
48. K žádosti žalobkyně předložila jako nepovinnou přílohu sdělení stavebního úřadu Městského úřadu Holice ze dne 7. 5. 2012, č. j. MUHO/06186/2012 ve znění: „*Stavební úpravy kancelářských prostor a dílen v objektu masozávodu Dolní Ředice na pozemku parc.č. st. 243, kat území Dolní Ředice spočívající v*
- *opravě střechy*
- *rekonstrukci sociálního zařízení*
- *výměně výplní otvorů oken a dveří*
- *výměně dlažeb a obkladů*
- *zazdění některých stávajících otvorů oken a dveří*
- *instalací SDK podhledů*
- vše bez změny účelu užívání a bez zásahů do nosných konstrukcí stavby jsou v souladu s § 103 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Z tohoto důvodu žádné rozhodnutí ani jiné opatření nemůže být vydáno. Stavebník může tyto stavební úpravy provádět za předpokladu dodržení ustanovení stavebního zákona týkajících se provádění staveb a práv a povinností stavebníka (ustanovení uvedená v hlavě IV stavebního zákona).*“
49. SZIF žádost žalobkyně schválil a dne 15. 11. 2012 se žalobkyní uzavřel dohodu o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR na dotaci ve výši 666.000 Kč.
50. Žalobkyně v průběhu administrace žádosti předložila SZIF rozhodnutí stavebního úřadu o změně užívání stavby ze dne 12. 11. 2014, MUHO/17246/2014, v němž stavební úřad povolil změnu v užívání části objektu č. p. 300 na pozemku parc. č. st. 243 v katastrálním území Dolní Ředice. Stavební úřad zde uvedl, že „*jedná se o změnu účelu užívání stávajících staveb, bez stavebních úprav zasahujících do nosných konstrukcí stavby.*“ Stavební úřad zde uvedl, že dosavadním účel užívání stavby je „*administrativní část a jídelna masokombinátu zádveří, sklad - váha, 2x chodba, kanceláře, jídelna, přípravná pokrmů, WC*“. Novým účelem užívání stavby dle rozhodnutí stavebního úřadu bude
- *školící centrum pro přípravu jednotek SDHO a evakuační centrum*
- *zádveří, sklad - šatna, zasedací místnost, chodba, školící centrum, technická místnost - čaj. kuchyně,*
úklidová komora, chodba, WC - handicap, předsíní WČ, WC ženy, předsíní WC,
WC muži

- Napojení na síť – stávající
- Příjezd a přístup k objektu - stávající, odstavení vozidel na přilehlé zpevněné ploše pozemku parc. č. 937/41, k. ú. Dolní Ředice

51. SZIF oznámením ze dne 18. 2. 2015, č. j. SZIF/2015/0104536 ukončil administraci žádosti z důvodu porušení „podmínky Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty PRV ČR na období 2007 - 2013 pro opatření IV. 1.2 Realizace místní rozvojové strategie, části A, kapitoly 2., písm. k). Podle SZIF žadatel nedodržel Čestné prohlášení, že pro realizaci Projektu není vyžadováno stavební povolení, ohlášení stavby ani jiné opatření stavebního úřadu. K žádosti o proplacení předložil Rozhodnutí o změně v užívání stavby.“
52. Městský soud ze žádosti o dotaci zjistil, že žalobkyně zde na straně 11 mj. prohlásila, že „předložený projekt je v souladu s platnou právní úpravou“. Požadavek poskytovatele dotace na toto prohlášení je přitom podle názoru městského soudu zcela legitimní. Podmínka provedení projektu v souladu s právní úpravou totiž znamená, že poskytovatel vyplatí dotaci pouze na projekt zákonem (potažmo právním řádem) dovolený. Z obsahu žádosti vyplývá, že v případě stavebních úprav si poskytovatel vymínil splnění této podmínky buďto předložením stavebního povolení nebo souhlasem stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby (přikládáno jako povinná příloha žádosti č. 5). Pokud se jednalo o stavební úpravy, na které nebylo žádné takové opatření třeba, byl soulad stavebních úprav s právním řádem zajištěn na odpovědnost žadatele právě jeho čestným prohlášením, že žádné z těchto opatření (stavební povolení, ohlášení či jiné opatření) není ke stavebním úpravám nezbytné.
53. V projednávané věci je především sporné, zda rozhodnutí o změně účelu stavby může být ve smyslu Pravidel (a Dohody) „jiným opatřením stavebního úřadu“. Je zřejmé, že stavební povolení nebo ohlášení (resp. následný souhlas stavebního úřadu s tímto ohlášením) jsou nejtýpějšími opatřeními stavebního úřadu, bez nichž nelze dosáhnout právně dovolené realizace stavebních úprav a stavba bez těchto opatření nemůže být užívána k zamýšlenému účelu. Vzhledem k tomu, že poskytovatel dotace tzv. „jiná opatření“ zařadil do čestného prohlášení na stejnou úroveň jako stavební povolení nebo souhlas s ohlášením stavby, je podle názoru městského soudu zřejmé, že do této zbývající kategorie „jiná opatření“ zamýšlel zahrnout všechna ostatní opatření nezbytná pro realizaci stavby či stavebních úprav. Pokud tedy žadatel poskytovateli doložil čestným prohlášením, že žádné z těchto opatření k realizaci projektu (v projednávané věci spočívajícím ve stavebních úpravách objektu) není třeba, byl poskytovatel v dobré víře v to, že i bez potřeby vydání těchto tří typů opatření (tj. bez potřeby ingerence stavebního úřadu) bude projekt proveden v souladu s regulací a s limity danými stavebním zákonem.
54. Žalobkyně v žádosti účel projektu konkrétně definovala jako „Školící centrum pro přípravu jednotek SDHO a evakuační středisko“ s tím, že v bodě 3 žádosti uvedla, že „objekt bude po rekonstrukci provozován jako centrum výuky HZS v regionu s kapacitou maximálně 80 osob. Rekonstrukcí vznikne šatna, chodby, sociální zařízení, školící místnost, zasedací místnost a technická místnost s čajovou kuchyní“. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2014, MUHO/17246/2014, vyplývá, že dotčený objekt byl původně veden s účelem užití jako

stavba pro výrobu a skladování a teprve rozhodnutím stavebního úřadu došlo k zamýšlené změně účelu stavby, jak byl specifikován výše.

55. Rozhodnutí o změně účelu stavby je přitom rozhodnutím, teprve na jehož základě mohla být stavba užívána po provedení stavebních úprav (srov. § 126 odst. 1 a 3 stavebního zákona) a jímž stavební úřad mj. posoudil, zda je změna v užívání stavby v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými stavebním zákonem a se zvláštními právními předpisy (srov. § 126 odst. 3 stavebního zákona). Nejedná se tedy o formální rozhodnutí znamenající snad toliko změnu kategorizaci stavby ve smyslu evidence způsobu jejího využití v katastru nemovitostí (srov. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 35/2013 Sb., katastrální vyhlášky), ale jde o rozhodnutí o změně účelu využívání stavby ve smyslu stavebního zákona tj. o rozhodnutí zásadně nezbytné k realizaci projektu spočívajícího ve stavebních úpravách nemovitosti, aby tak stavba mohla sloužit novému účelu. Městský soud tedy uzavírá, že k realizaci projektu bylo toto rozhodnutí nezbytné, jedná se proto právě o jiné opatření stavebního úřadu, které však žalobkyně předložila v rozporu se svým dřívějším čestným prohlášením, jímž prohlásila, že žádné takové opatření stavebního úřadu k projektu není třeba.
56. Jako další otázku městský soud proto posoudil, zda lze žalobkyni přičítat k tíži, že vycházela z původního názoru stavebního úřadu a ten názor o nezbytnosti vydání tohoto rozhodnutí změnil až v průběhu administrace žádosti.
57. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně k žádosti předložila
- dvě povinné přílohy:
 - o katastrální mapu s vyznačením lokalizace předmětu projektu,
 - o dokumentaci k projektu
 - dvě nepovinné přílohy:
 - o závazné stanovisko Krajské hygienické stanice v Pardubicích ze dne 29. 3. 2012, č. j, KHSPA 04705/2012/HOK-Pce,
 - o již výše uvedené sdělení stavebního úřadu Holice ze dne 7. 5. 2012, č. j. MUHO/06186/2012.
58. Součástí povinných příloh byla „*Změna charakteru užívání nebytových prostor*“, která uvádí:
- Původní charakter provozu: Kancelářské prostory v objektu Masozávod Dolní Ředice Dílny (v objektu Masozávod Dolní Ředice)
 - Navrhovaný char. provozu: „*Školící centrum pro přípravu jednotek SDHO a evakuační středisko - Dolní Ředice*“
 - Charakter navrhovaných změn: Úpravy interiéru - zazdívání a vybourávání několika příčkových konstrukcí, výměna okenních a dveřních konstrukcí, vybudování nových wc pro potřeby centra, nová střecha vč. zateplení podhledu. Nové povrchy konstrukcí obklady, nátěry.
59. V dalším textu se blíže rozvádí přesná podoba stavebních změn projektu: „*Objekt bude provozován jako centrum pro výuku záchranného hasičského sboru v regionu. Část objektu bude*

sloužit pro potřeby teoretické výuky a část pro praktickou část. Původní administrativní část masokombinátu bude přizpůsobena výukovému centru teorie. Jedná se o místnosti školící, zasedací. K této části pak přináležejí šatna, spojovací chodba, wc, a technická místnost s čajovou kuchyní. Praktická část pak bude v místě původního dílenského provozu objektu. Bude zde zbrojnice a sklady humanitárních zásob a výzbroje hasičů...Stávající upravovaná část objektu má samostatný vstup z ulice Dašická. Dispoziční členění navrhovaného centra zůstává beze změn (jednotlivé místnosti). Vstupuje se do zádveří centra. Odtud je možné vstoupit do šatny (v minulosti sklad - váha) anebo dále do chodby. V místě váhy bude dorovnána podlaha - otvor pro váhu bude zasypán, zhutněn a zalit betonem. Podlaha bude nově vystérkována a položí se keramická dlažba s protiskluzovou povrchovou úpravou. Dveře v zádveří směřující do jedné z velkých místností centra se zazdírají z důvodů tepelně technických. Z chodby, která je přístupná ze zádveří, je pak umožněn přístup do obou velkých místností (školící a zasedací místnost). Z chodby je dále umožněn přístup do technické místnosti – čajové kuchyně. V tech. místnosti bude proveden obklad ker. dlaždicemi v místě linky do úrovně 1,5m nad podlahu (od brany linky). V centrální chodbě budou vybourány I dveře i s příčkovým ostěním. Tyto dveře budou nově osazeny do prostoru blíže k toaletám - a jimi budou odděleny. Bude nově zbudována úklidová místnost a v návrhu je rovněž pře-řešena dispozice wc - jsou zde nově navrženy předsíně a odděleny provozy pro muže a ženy. Návrh počítá s novými ker. obklady do výše 2m. Veškeré zařizovací předměty budou mít zapojenu teplou i studenou vodu (umyvadla, dřez, úklidová výlevka). Technická místnost bude odvětrávána nuceně pomocí elektrického ventilátorku se spínačem u vchodu do místnosti. Odtah bude řešen nad střešní rovinu. Podlahové povrchy jsou patrně z výkresové části – keramická dlažba, linoleum. Součástí školícího centra je i hasičská zbrojnice se skladem výzbroje a skladem humanitárních potřeb. Tyto prostory jsou volně přístupné samostatným vstupem z ulice Dašická. Zároveň nejsou propojeny vnitřními dveřmi. Skladové prostory mezi nimi nejsou součástí této akce. Provoz centra počítá se školením dobrovolných hasičů z daného okrsku. Ve školících prostorách bude výuka teoretické části. V požární zbrojnici pak praktická část. V části skladu a zbrojnice bude na podlaze lity beton anebo keramická dlažba. Povrch musí být omyvatelný!!! ...Návrh počítá s výměnou veškerých okenních konstrukcí za nové. Otvory zůstanou ve stávajících rozměrech a umístěních. Dělení jednotlivých prvků budou rovněž ponechána ve stávajících proporcích. Materiálové řešení měněných prvků bude dle volby investora. Bude buď bílé plastové anebo dřevěné s povrchovým nátěrem v barvě bílé... Návrh počítá s výměnou střešní pláště. V této fázi bude zrekonstruována část střechy, která zakrývá řešenou část objektu. Kdy nosná část – ocelové svařence zůstanou beze změny (případně se očistí a opatří novým nátěrem proti korozi). Dále bude zateplena podhledová část nad novým SDK podhledem. Střešní krytina bude vyměněna za nový vlnitý plech. SDK podhled bude splňovat protipožární odolnost dle tech.zprávy PBŘ. Podhled bude zateplen minerální vlnou tl. 20 cm. V budoucnosti se počítá s rekonstrukcí fasády celého objektu. Dle předběžného výpočtu, kdy je uvažováno v konstrukci obvodového pláště plynosílkát tl.45cm, je potřeba zateplit fasádu alespoň 6cm polystyrenu (minerální vaty - Orsil). V této fázi bude provedeno zateplení rekonstruované části objektu. Součástí zateplení bude nová fasáda objektu (barevné provedení dle předchozí studie tmavý oranž / pískově žlutá) Změna provozu počítá s umístěním nového plynového kotle pro potřeby UT v této části objektu. Případné potřeby napojení na vodu, kanalizaci, plyn a elektro budou řešeny napojením na stávající rozvody.“

60. Městský soud vychází z uvedených podkladů je toho názoru, že žalobkyně nemohla legitimně očekávat od poskytovatele dotace, že ten před přiznáním dotace z dostupných

podkladů potřebu vydání rozhodnutí stavebního úřadu o změně účelu stavby zjistí. SZIF se sice místním šetření dne 31. 5. 2012 seznámil jak se stavbou, tak s výpisem z katastru nemovitostí, šlo zde však o ověření splnění podmínky vlastnického či užívacího práva ke stavbě (srov. protokol o místním šetření ze dne 31. 5. 2012). Z podkladů vyplývá, že stavba žádné zásadní úpravy nevyžadovala, z obsahu dalších příloh ani z místního šetření SZIF nemohl před přiznáním dotace sám zjistit a posoudit, zda bude k realizaci projektu (jenž teprve měl být realizován) nezbytně třeba ještě i změna účelu stavby a zda k tomu bude potřebné i rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud tedy SZIF přiznal nakonec dotaci, za této situace tím neposkytl žalobkyni žádné konkrétní ujištění, že jeho žádost podmínky dotace bezesbytku splňuje a nemohl tak založit u žalobkyně legitimní očekávání ve správnost jejího postupu (*a contrario* srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38). Městský soud je naopak toho názoru, že podmínky vystavení čestného prohlášení byly předem formulovány jednoznačně, určitě, logicky i srozumitelně a v takové situaci riziko jejich nesplnění na sebe vzala žalobkyně. Následné nesplnění podmínek čestného prohlášení tak lze podle názoru městského soudu přičítat pouze k tíži žalobkyně.

61. Poslední otázkou, kterou městskému soudu zbývalo posoudit, bylo to, zda SZIF za porušení čestného prohlášení žalobkyni správně uložil sankci typu C. Dle oznámení o ukončení administrace bylo porušení čestného prohlášení ze strany SZIF chápáno jako porušení části A, bodu 2 písm. k) Pravidel a jako takové bylo sankcionováno typem sankce C (tj. snížení dotace o 100 % - před proplacením finančních prostředků na účet příjemce dotace – srov. sankční systém dle Pravidel – bod 13 bod 2). Citované ustanovení Pravidel stanovilo, že „*v případě nedodržení čestného prohlášení, a to v jakékoliv fázi realizace projektu, že na projekt není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, třeba stavební povolení ani ohlášení stavby, bude ukončena administrace Žádosti o dotaci (nevztahuje se na inovační projekty podané v rámci podopatření I.1.1.2. Spolupráce při vývoji nových produktů, postupů a technologií (resp. inovací) v zemědělství a I.1.3.2. Spolupráce při vývoji nových produktů, postupů a technologií (resp. inovací) v potravinářství); C*“
62. Z uvedené části Pravidel vyplývá, že SZIF byl oprávněn uložit sankci typu C jen v případě porušení čestného prohlášení v části týkající se stavebního povolení a ohlášení stavby. Citovaná podmínka Pravidel nijak nestanovuje, že by SZIF byl za porušení čestného prohlášení v části „jiného opatření stavebního úřadu“ byl oprávněn uložit sankci typu C.
63. Městský soud se na jedné straně ztotožnil se žalovaným, že by sankcionování za porušení jen části čestného prohlášení mohlo být pouze iluzorní. Oponentně k tomu názoru se však jeví jako logický argument poukazující na rozdílnou závažnost porušení jednotlivých částí čestného prohlášení. Provedení stavby bez opatření stavebního úřadu ve formě stavebního povolení a ohlášení má totiž za následek realizaci stavby bez aproby stavebního úřadu. Jako adekvátní takovému porušení čestného prohlášení je proto na místě uložení sankce typu C. Jiné opatření stavebního úřadu však pro poskytovatele dotace při formulaci Pravidel takový význam mít nemuselo. Uvedenou podmínku Pravidel lze proto podle názoru městského soudu vyložit i tak, že poskytovatel dotace vůbec neměl zájem žadatele sankcionovat za porušení čestného prohlášení v části „jiného opatření“. Ostatně pokud po stavebních úpravách existující objekt v podstatných ohledech ani nezměnil parametry tak,

aby k těmto úpravám bylo potřeba stavební povolení nebo ohlášení a změnil se „jen“ účel užívání stavby, městskému soudu se i z logiky věci sankce typu C v těchto případech jeví jako přísná. I to by tedy nasvědčovalo tomu, že sám poskytovatel dotace nemusel mít úmysl sankcionovat porušení čestného prohlášení v části „jiných opatření“ sankcí typu C.

64. Pokud však úmyslem poskytovatele přesto bylo sankci C v těchto případech uložit a přesto tuto skutkovou podstatu do Pravidel nevložil, lze tento nedostatek přičíst pouze k tíži SZIF. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Afs 208/2016 – 52, vyplývá, že právo poskytovatele dotace vymezit podmínky jejího čerpání souvisí s povinností vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, publ. pod č. 2243/2011 Sb. NSS, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 – 33). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „pokud poskytovatel zvolí při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky vyplývající z již ustálené zásady, dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků jakožto slabší strany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Afs 100/2009 – 63). Při posuzování, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, mají správní orgány povinnost si v rámci předběžné otázky učinit úsudek o jasnosti a srozumitelnosti dohody o poskytnutí příspěvku ze státního rozpočtu na daný účel (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 77/2010 – 81).“
65. Přestože městský soud shledal, že žalobkyně porušila čestné prohlášení v části jiného opatření, tím, že Pravidla v části A, bodu 2 písm. k) neumožnila SZIF uložit za toto porušení čestného prohlášení sankci typu C, nebyl SZIF na základě toho oprávněn ukončit administraci žádosti žalobkyně.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný při rozhodování sporu věc nesprávně právně posoudil. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem v této věci vyloženým v bodu 66 tohoto rozsudku.
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
68. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobkyni soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za žalobu a dále žalobkyni náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal náhradu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a replika ze dne 30. 8. 2016 - po 3.100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí **9.300 Kč** (3 x 3.100 Kč). Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího právního zástupce ve výši **900 Kč** za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně soudu nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí **13.200 Kč** (3.000 Kč + 9.300 + 900 Kč). K výplatě náhrady k rukám advokáta stanovil městský soud přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu